

Vzgojitelji, učitelji, ministri ... vsi so krivi za vse ... le starši ne!

Že nekaj časa spremljam to agonijo ministrstva, ki je šolam napovedala ukinitvev dodatne pomoči za šolske otroke. Seveda ima o tem vsak svoje mnenje, učitelji, starši, ministri in še kdo. Moje mnenje morda komu ne bo po godu, a takšno pač je. Glede na to, da imam tri pridne šolarke, no, ena je že gimnazijka, to še ne pomeni, da problema ne poznam. Nasprotno, moja prvotna izobrazba je namreč pedagoške in vzgojne smeri. V vseh možnih šolah sem se naučila veliko teorije, strokovnih izrazov, psiholoških analiz in še kup stvari, ki jih niti ne potrebujem. Veliko drugače pa je, ko se srečaš s težavami in teorijo lahko preizkušaš v praksi. Zelo dobro se zavedam, da nekateri otroci dodatno učno pomoč potrebujejo, vesela sem, da so starši, ki to tudi sami opazijo in si predvsem priznajo ter to sprejmejo kot dobro. Žal pa je v današnjem času teh otrok mnogo mnogo preveč, takšnih, ki do pomoči niso upravičeni.

V lanskem letu sem se usposabljala v vrtcu, kjer sem skrbela za štiriletnega dečka, ki ima spekter avtističnih motenj. Mesece sem preživela v skupini ZDRAVIH štiriletnikov. Po 15-letih spet biti in delati v vrtcu je bil izziv. Prvih 14 dni sem samo opazovala in se čudila, imela sem občutek, da sem na drugem planetu. Otroci nestrpní, nemirni, razvajeni, kot bi prileteli iz lune. Štiriletnik, ki je pri kosilu vrgel prtiček na tla in sem ga prosila, naj ga pobere, se mi je smejal v obraz, ko sem ga prosila še enkrat, me je gledal v oči in mi zabrusil, da me bo ZADAVIL! Druga deklica je cepetala po tleh in z glavo butala v tla, ker ji vzgojiteljica ni dovolila, da ima pri sebi ŠKARJE, ki jih je zjutraj prinesla od doma. Spet tretji, ki mu kosilo ni bilo všeč, je tega enostavno s krožnikom vred zagnal na tla. Deček ni želel jesti zajtrka, ker je imel kruh skorjo, drugi pa ne, ker kumarica ni bila razrezana na koleščke! Ob vsakodnevem pretepanju, kričanju in cepetanju teh malih razvajencev sem se spraševala, kdo je tu nor?

Kdo je »kriv« za takšno vedenje? Ko sem staršem omenjenih otrok omenila njihovo neprimerno vedenje, so se mi smejali, prav tako kot njihovi otroci. Ena izmed mamic si je celo drznila reči, da so pač vzgojiteljice nesposobne, če ne morejo krotiti otrok. Njena prioriteta seveda ni otrok, njega ima le za vzdrževanje statusa poročene ženske z dvema otrokoma, hišo in psom. Njej je pomembno, da je vsak dan do pikice urejena, da je uspešna v službi, da ima dobro in predvsem bogato mrežo prijateljic, otrok pa je pač za hobi. Spet druga skrajnost so starši, ki v garderobi dobesedno na kolenih prosijo otroka, naj se vendarle obleče, in ker ta vztraja pri svojem, ga nazadnje oblečejo kot dojenčka - tako, da mali kriči, mati pa ga oblači. Starši otroke PROSIJO, naj nekaj, kar je samoumevno, naredijo! V spominu mi je ostala tudi deklica, ki je sredi zime prišla v vrtec v dokolenkah in krilu. Ko smo vsi debelo pogledali, je njen oče pojasnil, da ni hotela drugače v vrtec, kot da se je oblekla tako, kot si je zamislila. Za božjo voljo, pa kdo je zdaj starš in kdo otrok? Pa kje je zdrava pamet ljudi, ki so se odločili, da bodo starši?

Želim povedati, da je velika večina teh otrok že »označena« kot otroci s posebnimi potrebami. Ker tak otrok ne sodeluje, se ne vključi v skupino (seveda, ker ni po njegovem), meče in razbija stvari (ker ni po njegovem), se še ne oblači sam (ker se mu ni treba), pri hranjenju potrebuje pomoč (ker ga še vedno hranijo starši), pa še bi se dalo naštevati. Ti štiriletniki bodo čez dve leti sedli v šolske klopi, starši pa očitno pričakujejo, da bodo vzgojiteljice v vrtcu popravile njihove vzgojne napake, za katere je že veliko prepozno! Ti otroci v šoli zagotovo ne bodo sodelovali, poslušali in

upoštevali navodil. Zakaj? Ker jih še nikoli niso, ker jih ne znajo, ker jim še nihče ni povedal, da obstajajo pravila in meje. Ker bo z njimi v šoli nemogoče delati, bodo seveda predlagani za dodatno učno pomoč.

Na drugi strani pa imamo zlate starše, ki imajo otroke, ki pomoč dejansko potrebujejo, ki so samostojni, učljivi, vodljivi in si znanja želijo, le malo pomoči potrebujejo. Ti otroci so zelo drugačni od zgoraj opisanih sodobnih razvajencev. Ravno tem pa bo pravica po pomoči na račun drugih odvzeta. Menim, da so za to v prvi vrsti odgovorni starši. **Če se odločiš za starševstvo, se odločiš za zrelost in odgovornost - tukaj ni popravnih izpitov!**

Pred 11 leti je šla moja prva hči v prvi razred, kot prva generacija devetletne OŠ. Seveda je za vsakega starša odhod otroka v šolo pomemben korak, morda še celo veliko bolj kot za otroka. Zelo dobro se spomnim takratne ravnateljice vrtca, D. B. v katerega je hodila moja najstarejša hči. »Natalija, tako in toliko, kot boš z otrokom delala v prvem razredu, boš delala vsa leta njegova šolanja,« mi je rekla ravnateljica. Dodala je še, da je šola otrokova prva večja odgovornost, za katero naj bo, seveda najprej s pomočjo staršev, tudi odgovoren. Zelo sem upoštevala njen nasvet in preložila odgovornost na vse tri punce. **Jasno sem vsem trem povedala, da se v šoli poslušaj, saj se tako največ nauči, doma se najprej naredi domača naloga in ponovi snov tistega dne. Domača naloga ni moja, zato jo bodo delale same.** Če bo katera potrebovala pomoč, sem vedno na voljo in z veseljem pomagam. Ali je domača naloga narejena, ne bom preverjala, ker niti ne pričakujem, da ne bi bila narejena. Nikoli mi ni padlo na kraj pameti, da bom z otrokom sedela ure in ure za mizo, da bom kričala in ukazovala, da je treba napisati nalogo ali brati. Ne razumem, pa če se še tako trudim, ne razumem staršev, predvsem mam, ki dobesedno otrokom visijo za vratom, z njimi delajo domače naloge ali pa še huje, namesto njih. Poznam mame, ki otrokom v osnovni šoli pišejo spise, domače branje, ki namesto njih berejo knjige. Poznam tudi mame, ki sedijo ob srednješolcu in namesto njega po spletu iščejo obnovo za domače branje, ki namesto njega kupujejo mesečno vozovnico za avtobus. Lepo vas prosim, kakšne otroke pa vzgajamo!

To, da je današnje šolstvo, kar se tiče zahtevnosti, res veliko bolj zahtevno kot v »naših« časih, se strinjam, a konec koncev to ni nič slabega. Če povem primer, ko so imeli pred dvema letoma v razredu mojih punc bralne liste, je to pomenilo, da so morali otroci vsak dan brati literaturo po želji vsaj 10 minut. Ko je učiteljica na sestanku to povedala, so se slišali sami vzdihljaji in komentarji »a zdaj pa še to«. Ja, dragi moji, otrok, ki ne zna brati v tretjem razredu, ne more slediti pouku! Kaj se zgodi, ko pri matematiki dobi besedilno nalogo? Najprej jo mora prebrati, nato razumeti in na koncu še rešiti! Če ne bere tekoče, žal ne bo šlo, kajne? Pa slišim spet mamice, »naš noče brati«.

Hja, naše pa berejo zelo veliko in vsako leto zahtevnejše knjige. Od petega meseca sem jim brala pravljice, nešteto njih, pa ne zato, ker sem morala, ampak zato, ker sem to želela, ker se **dobro zavedam, kaj pomenijo dober besedni zaklad**, dobra domišljija in kakšna je na koncu nagrada. Točno ta, da otrok rad bere! Danes, v četrtem razredu, so še izjeme, ki ne berejo tekoče. Starši pa za to krivijo šolo, učitelje, prezahtevni učni načrt, skratka vse po vrsti, le sebe ne. Zanimivo, kajne? Sprašujem se, kako bo tak otrok sledil snovi na predmetni stopnji, v srednji šoli ...

Pa čeprav se zdaj sliši kot hvala, je žal resnica, da kar boš sejal, to boš žel. **Če bi se starši z otroki ukvarjali ravno prav, ne preveč, pa ne premalo, bi bilo sodobnih**

razvajenih in, grdo rečeno, pohabljenih otrok mnogo manj. Tudi avtoriteto učiteljev bi bilo treba spet potegniti iz naftalina, predvsem pa že dolgo razmišljam, da bi bilo treba pri nas ustanoviti VRTEC in OSNOVNO ŠOLO za STARŠE!

Avtor: <http://finanatalina.blogspot.com/>